

VĚTRNÍK

Ročník LVI.

Sobota 11. října 2025

číslo 9.

Prosinec rozhodne o zápisu na seznam UNESCO

„Jsem ráda, že mohu na Krakonošově divadelní přehlídce být, jsem tu poprvé, zatím jen na jeden den, ochutnávám atmosféru, příště třeba přijedu na delší čas,“ tak se dnes přípravnému výboru KDP představila nová ředitelka odboru regionální a národnostní kultury MK ČR Kateřina Klementová.

Kromě toho, že nasávala atmosféru divadelního festivalu, přivezla také dobrou zprávu. „Předpokládáme, že v prosinci v indickém Novém Dillí rozhodne mezivládní výbor o zápisu českého amatérského divadla do Reprezentativního seznamu nemateriálního kulturního dědictví lidstva UNESCO.

„Je to velká věc a my jsme velmi rádi, že se takto podaří české ochotnické divadlo zviditelnit po celém světě,“ tvrdí Klementová s tím, že zatím vše nasvědčuje tomu, že se zápis opravdu uskuteční.

K očekávanému rozhodnutí by mělo dojít ve dnech 8.–13. prosince, a pokud se tak opravdu stane, pak se v Novém Dillí objeví krátký, dvouminutový shot, který vznikl během přehlídky. A Vysoké nad Jizerou nebylo pro jeho pořízení zvolené náhodou. Vždyť nejstarší písemná zpráva o ochotnickém divadle pochází právě z Vysokého z roku 1786, kdy místní pedagog s žáky nastudoval tři české hry. Dějiny statku (rozuměj ochotnického divadla – pozn. red.) lze členit do několika vývojových etap, z nichž nejvýraznější jsou například období národního obrození, období vydání zákona o právu spolčovacím z roku 1867, dále vzniku Sokola, první Československé republiky, ale nezanedbatelný je i vliv druhé poloviny 20. století, kdy se statek rozdělil na amatérské divadlo a ochotnické spolky venkovského typu. Obnovování zaniklých ochotnických divadel je pak nejvíce datováno po roce 1989. (zdroj: *Ochotnické divadlo v České republice*, NÚ-LK).

(Pokračování na stránce 4)

sobota 11. října 2025		
kdy	co	kde
9:30	rozborový seminář	malý sál
11:00	loučení Sivice	malý sál
15:00	Balada pro banditu	velký sál
15:30		
16:00	Lomnice nad Popelkou	
20:00	závěrečné vyhodnocení	velký sál
	Sejkorák	velký sál

Recenze: Eva Kodešová

Přemysl Rut: Sen Divadlo Stodola, Sívce

Ráda si kladu otázky a hledám odpovědi. A tak pro přehlednost si je budu pokládat i teď a písemně si budu odpovídat.

1. Kdo je to Přemysl Rut?

Klavírista, zpěvák, divadelní režisér, herec, spisovatel, esejista, básník, dramatik, redaktor, publicista, divadelní pedagog (tolik wikipedia a moje získané znalosti). Co studoval, kde všude pracoval a s kým, tak o tom už si raději každý může informace najít sám a opravdu je o něm napsáno hodně. Myslím, že není v našich malých českých vodách snad nikdo, kdo by o něm něco v kulturní obci nevěděl.

2. Kde hraje divadlo Stodola?

Divadlo Stodola sídlí nyní v Blažovicích, které se nachází v Dražanské vrchovině a Dyjsko-svrateckého úvalu nedaleko od Brna. Na nejvyšších amatérských přehlídkách není poprvé, přestože existuje teprve 25 let. Je to takový sběrný tábor pro amatéry v okolí Brna. Sdílí herce s divadlem Amadis, Improdžow, Dostavník Přerov, Boleradice, Slavkov, Bitýška, Kroměříž, Kojetín,.... Nemá cenu vypisovat dále. Také díky tomu má soubor v repertoáru rozkročeno od komedií, přes muzikály k závažnějším tématům. A když

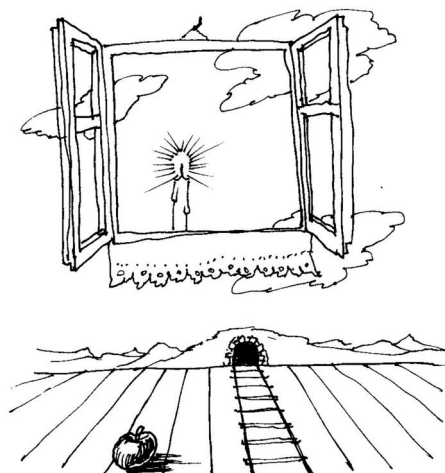

se podíváte na jejich stránky, tak mají nyní na repertoáru *Sen* a komedii *MASH*.

3. Hra *Sen*, o čem ji napsal Přemysl Rut, inscenovala se někdy?

Sám autor hru nazývá korespondenční tragikomedií s temnými podtóny inspirovanou V. K. Klicperou (*Der Traum*, 1827). Tato hra byla původně napsána pro rozhlas, o čemž svědčí jazyková ekvilibristika, tak dobře spojená s P. Rutem. Autor sám píše, že hra je o tom, jak se člověk setká se svou iluzí a zároveň v jednom okamžiku

i s deziluzí. Základní groteskní syžet předstíraného krváku je hrou zábavnou, provokující, s prvky absurdity, poskytuje realizátorům prostor pro fantazii a hru s tématy. Důležitou složkou je používaný poetický jazyk s prvky dadaismu, surrealismu, pracuje s paradoxy, a to nejen slovními. Myslím, že je to od realizátorů dramaturgický, a ne jednoduchý počín, který nemusí každého oslovit a porozumět mu. Poprvé byl *Sen* uveden v HaDivadle v Brně v režii Břetislava Rychlíka. Další premiéra po roce 1996, po smrti dramaturga Václava Königsmarka, byla zrušena. V roce 2009 se hrál v Komorní činohře v Praze Libni v režii samotného autora.

4. Jak jsem viděla představení na KDP já?

Na jevišti se přede mnou otvírá příběh mladé sebestředné, rozmazlené, krásné dívky před svatbou. Ve svém snu si vysní svatbu s vrahem Hynkem, kterého nosí ve své hlavě. Je to její hrdina, dokonalý muž, v její maloměstské hlavičce je to prototyp muže, který žil dříve v jejich domě a ze žárlivosti zabil milenku. To jí hluboce imponuje. Posílá mu do vězení dopisy, které ve skutečnosti píše její přítelkyně Jiřina, a třese se na to, jak překvapí své okolí, co pro něj je ochotna udělat a kam až může její vysněná láska zajít. Ke svému cíli využije bez skrupulí celé okolí - plavčíka Blažeje, svou matku, přítelkyni Jiřinu. Když se poprvé setká se svým idolem, na zinscenované zasnubní hostině s Blažejem, je zklamaná. Hynek jejímu snu neodpovídá. Ten pochopí a odchází do hospody, kde celý týden popíjí, protože mu rozbila jeho iluzi o dokonalém domově po boku ženy. Ale Růženka jde ještě dál. Zmanipuluje své okolí a chce se znovu vrátit do svého snu. Pokusí se vyprovokovat všechny, aby Hynkovi namluvili, že se nic z toho nestalo. Vše se roztáčí zase kolem ní, ale Hynek už hraje hru s ní na druhou. Tato absurdní situace jde až do krajnosti. Blažej je ochoten Hynka zabít kvůli své vysněné lásce. Ale k vraždě dojde náhodou. Blažej se zděsí, Hynek není vrah, já jsem vrah. Je uvězněn a zestárlé Růžence se splnil sen, zase čeká na vraha, na Blažeje, a příběh se mů-

že roztočit ve spirále znovu od začátku. Nejhůře dopadá vše na Jiřinu, tu hloupou, ošklivou, využívanou přítelkyni, která dělá všechno, a dokonce i píše dopisy pro Hynka za Růženu a pro Růženu. Má někdy šanci, aby se Růženě, matce nebo Jiřince splnil sen? A chceme, aby se nám sny plnily za každou cenu?

Režisér Jan Říha si opravdu pustil fantazii na špacír. A to nejen dramaturgickou, inscenačně-režijní, výtvarnou, hudební, světelnou a hereckou. Nemohu ani jednu ze složek od sebe oddělit, pro mě jsou všechny v jednotě. Myslím si, že tady divák nemůže stát stranou. Buď hru přijme s nadšením, nebo ji odmítne s neporozuměním. A já se mu nedivím. Ve hře se mísí rovina snu s realitou. Struktura hry je komplikovaná. Co je sen a co je realita? Herci ví, o čem hrají, a svými

výkony dobře podporují smysl a téma hry. Objevují se zde motivy vytažené z minulosti, ale i ze současnosti. Pro nás je absurdní pomyslení, že by někdo mohl takto žít. Ale je to opravdu tak absurdní? Život nám nabízí mnoho příkladů.

Pro mě osobně je tato hra zdarilý dramaturgický pokus o to, jak přivést na jeviště jiný tvar, který rozvíjí fantazii, obohacuje mě a vrací mě k potřebě číst mezi řádky.

Děkuji Divadlu Stodola za atak na můj mozek.

Půdičkáři

Smekáme před souborem ve schopnosti navázat po situaci, které jsme byli všichni svědkem (kolaps divačky).

Skvělá práce s vizuální stránkou, od scény až po svícení i výběr hudby. Dále oceňujeme fyzické nasazení při rvačce, působila na nás věrohodně.

Mezi zápory radíme nevyrovnané herecké výkony. V plno scénách jsme hercům špatně rozuměli (napříč řadami).

Shodli jsme se, že představení nabízí hned několik symbolů, metafor a možných výkladů, ale v konečném důsledku je to pro nás chaos. Neshodneme se na tom, co je sen, co je realita. Zájem o představení a postavy se nám postupně vytrácel.

Prosinec rozhodne o zápisu na seznam UNESCO

(Pokračování ze stránky 1)

Pokud k zápisu do reprezentativního seznamu dojde, pak bude české ochotnické divadlo ve velmi dobré společnosti. Česko má na seznamu nehmotného kulturního dědictví UNESCO několik položek, včetně slováckého verbuňku, masopustních obchůzek na Hlince, Jízdy králů, sokolnictví,

tradice modrotisku, výroby vánočních ozdob z foukaných skleněných perlí (Rautis Poniklá), vorářství a ruční výroby skla (na přípravě podkladů se kromě MK podílelo například Muzeum skla a bižuterie v nedalekém Jablonci nad Nisou).

Každý z těchto zápisů podtrhuje význam České republiky jako země s bohatou a živou kul-

turní krajinou, kde tradice a řemesla stále přezívají a rozvíjejí se. V kladném případě bude Ochotnické divadlo na Reprezentativní seznam nemateriálního kulturního dědictví zapsané téměř deset let po českém loutkářství. To je zapsané od roku 2016 společně se slovenským loutkářstvím. (jn)

Když Stodola sní

Máme tady konec přehlídky, poslední soutěžní představení a já si říkal, prosím, prosím, ať to není špatné. Příběh začal vcelku normálně, ale pak jsem prožil splet psychodelických obrazů, kdy jsem nebyl schopen rozeznat, co je skutečnost a co sen.

Soubor si ukrojil velký kus koláče. Vybral si hru, která je mířená spíše na náročnějšího divá-

ka, na diváka pozorného, otevřeného a přemýšlejšího. Brzy jsem pochopil, že tento soubor si to může dovolit. Je to snad poprvé, co jsem u tak náročné hry neusnul, a to díky hereckým výkonům. Ačkoli jejich mluva nebyla hovorová, nerušilo mě to a pozorně jsem poslouchal. Okouzli mě postava Jiřiny, která byla sakra perfektní ve všem, co na

jevišti dělala i nedělala. Na začátku jsem bojoval s postavou maminky. Možná stačilo ubrat na líčení a snad by byla pro mě uvěřitelnější, ale nezapomínejme, že jsme ve snu, kde je všechno krásné, mladší...

Určitě bych se nebál zajít si na *Sen* znovu a zajímalo by mě, jaký by to mělo vliv na mé pochopení celého příběhu. DivakLaik

Byl to jen zvláštní sen?

Některé sny člověku úplně nesednou. Ne, že by to byly vyložené špatné sny nebo noční můry, to ne. Jen se člověk někdy ráno vzbudí a to, co si ze snu pamatuje, mu není úplně po chuti. Já mám tento pocit po pátečním

večerním představení Divadla Stodola. Uměl bych si představit, že i sen s takovýmto prázvláštním dějem by mohl skvěle fungovat a bavit mě. Možná by to chtělo více nadhledu, lehkosti, šmrncu a vtipu a méně dramatu

a patosu. Možná tomu nepřálý okolnosti. Budiž vyzvednuto, jak se s nenadálou situací soubor vypořádal. Třeba příště se sen podaří lépe, pro větší spokojenost snících i nesnících diváků.

AgnesUžTuNení

Sladké mámení vzniká na půdě II.

V sedmém přehlídkovém *Větrníku* z loňského roku vyšel rozhovor s cukráři Zdeňkem Tokárem a Lenkou Krmelovou. Článek se jmenoval Sladké mámení vzniká na půdě. Takové sousloví platí i letos. Kdo měl možnost ochutnat dorty, ať už v klasické podobě na talířku, nebo dort ve skleničce, může letos hovořit o velkém štěstí. Vše sladké, co v přehlídkové cukrářské dílně vzniklo, mizelo téměř okamžitě.

Zdeňku, Lenko, povídejte, přehánějte, jak návštěvníkům letos chutnají vaše dorty a zákusky?

Lenka: Mám tu oboustranný list, seznam, takže letos známe počty skoro přesně.

Zdeňk: Počítám od pátku, kdy přehlídka začala, do středy. Upekli jsme 29 dortů. Jak sám vidíš, další tři vznikají teď (ve čtvrtek před 20. hodinou, pozn. red.). K tomu připočítej spoustu dalších věcí – asi třicet tartaletek, stejný počet laskonek a mnoho skleničkových dezertů.

Ano, vznikla velká kauza, že lidé skleničky nevracejí.

Zdeňk: To už se naštěstí po výzvě ve *Větrníku* zlepšilo. Jsme tu omezení prostorově, na jednu polici v lednici se vejde jeden dort. Skleničky jsou praktičtější a dají se postavit na sebe.

Lenka: Rozhodli jsme se, že uděláme pár dortů do skleniček do zásoby, jenže moc velká zásoba tu stejně nevydrží.

Příští rok opět přijedete?

Zdeňk: Když budeme živí a zdraví, tak ano.

Jaké chutě dortů jste letos zvolili, při natáčení rozhovoru vidím višně v rumu.

Zdeňk: Doma si vždy připravím vše, co mohu. Nakoupím ovoce, udělám ovocné náplně. Letos to byly meruňky, višně, jahody, černý rybíz.

Lenka: Na mango a maracuju letos nedošlo a už jsme se rozhodli, že ani nedorazí. Korpusy jsme si předpekli doma, abychom na přehlídce mohli rovnou plnit. Start je vždy náročný.

Zdeňk: Je to i kvůli tomu, že místní trouba je už stará, špatně se nastavují teploty, pečení si musíme o to víc ohlídat.

Zaujala mě i kombinace meruňky s čokoládovým termixem.

Zdeňk: To je letošní hit. A ještě větší hit jsou višně s mákem.

Lenka: Pravda, vše mizí tak rychle, že nestíháme ani ochutnat, návštěvníci divadla nám dorty berou pod rukama.

Vrátím se k výbavě a k prostoru.

Lenka: Je to pro nás velká výzva, ale zvykla jsem si. Už jsme ale sešraní, máme nastavený postup.

Zdeňk: Lenka je zvyklá ze své výroby na jiné podmínky. Já už tu pečuji čtvrtým rokem. Začínal jsem doma u Magdy Pohanové, byli jsme úplně odříznutí od přehlídkového dění a vše jsme nosili ze schodů a do schodů.

Leni, loni jsme si kromě vlastní výroby povídali o e-shopu pro cukráře. V této činnosti také pokračuješ?

Lenka: Ano, to stále trvá, stejně tak trvá, že na e-shop s cukrářskými potřebami mám čím dál méně času, ale web

LKstore.cz funguje. Jsem ráda, že máme spokojené zákazníky, kteří nám dávají skvělou zpětnou vazbu.

Dodáváte i sem na sever, do Libereckého kraje, do Vysokého?

Lenka: Ano, dodáváme po celé republice. Ještě před dvěma lety jsem znala skoro všechny své zákazníky. Teď už je toho tolik, že některou práci musím delegovat.

Máte ambice se zapojovat do dalších cukrářských soutěží?

Zdeňk: Myslím, že jsme si vyzkoušeli, co jsme chtěli. Jsme rádi spokojenými účastníky Krajského divadelního podzimu.

Na jeviště vás to stále neláká?

Zdeňk: Stále mě nikdo neoslovil.

Lenka: Zdeňk by si divadlo určitě rád vyzkoušel. Já ne, myslím, že bych na jevišti stála a nevypravila ze sebe ani slovo.

Zdeňk: Já asi na jeviště nemůžu, byl bych určitě skvělý, a kdybych hrál v nějaké tragédii, tak by plakalo celé publikum. Naštěstí mám málo času (smích).

Loni jsem se ptal, jestli vydáte

kuchařku. To jste mi oba dva rázně odpověděli, že určitě ne.

Zdeněk: A platí to stále.

Lenka: Zdeněk dělá kurzy na výrobu pralinek. Kdyby ho chtěl někdo vidět, tak může v Praze navštívit kurz pralinek. Já mu tam občas umývám nádoby (smích).

Zdeněk: Je to *Ola Kala* a vyrábíme skvělé a kvalitní pralinky.

To je pravidelná aktivita?

Zdeněk: Loni jsme zkoušeli vypsát jeden kurz, který se ihned naplnil. Tak jsme začali vypisovat další a další. Ve školním semestru zvládneme tak pět kurzů.

Lenka: *Ola Kala* je škola vaření. Naše kamarádka Míša Landoová z *Víkendového pečení* dělá kurzy na dorty a dezerty. Web je *ola-kala.cz*.

Stíháte si zajít i do sálu na

představení?

Zdeněk: Do divadla chodíme, ale rádi si přes den zajdeme zdřímnout.

Lenka: Počítáme s tím, že přehlídka je týdenní nápor, ale zase je to trochu jiný druh únavy, než zažíváme během roku. (fry)

Obzvláště vypečené rohlíky pro Vamberk

Karel Bárta mladší viděl představení Vamberských dvakrát – jednou ho navštívil se svou přítelkyní, podruhé se svou tchýní. „Jeho“ ženy se prý bavily výborně. Dobře se bavila i Hanka Šiková.

co říct!“ hlásila se. Vamberský soubor označila za výborný a dochvilný. Připomněla, že soubor je tak poctivý při zkoušení, že zkouší i v práci. Jsou totiž kolegy v jedné továrně. „Prý se z jedné strany fabriky ozývá „couro“ a z druhé „primitive“,“ objasnila Majda.

Hosteska usoudila, že soubor si velmi příjemně užil svůj večer

po představení s písněmi a s vrcholným zážitkem na KDP v podobě „cigára“ na divadelním balkoně. A jelikož první otázka, kterou Majda od souboru po jejich příjezdu slyšela, byla, zda se tu někde dá koupit rohlík, rozloučila se se souborem stylově. Rohlíky. „Dnes jsou obzvláště vypečené,“ poznamenala hosteska Majda. (jn)

Tihle dva se totiž nejprve ve čtvrtek vítali, v pátek pak loučili s DS Zdobničan Vamberk. Kája Vamberským předal betonový svícen, Hanka přidala zápalky, matka Svatka záznam soutěžního představení. Své obvyklé dárky rozdál také generální prezident korupčního spolku Standa Mareš.

Tentokrát však překvapila hosteska Majda, a to už svými prvními slovy: „Já dneska mám

Co je na KDP skvělé a co by se mělo změnit?

Po loňském roce, kdy jsem se zdržel jen tři dny, jsem letos dorazil na celý týden. I kvůli modernování Půdičky, ale nejen proto. Klidnější tempo přehlídky, které mi vyhovovalo už loni, mi sedlo i letos. Všechno přirozeně plynulo a navazovalo. *Radost.*

Seminář KDP mladým

Tohle je pro mě budoucnost přehlídky. Studenti, kteří tvoří, přemýšlí o viděném a mají možnost formovat i formulovat své názory. Dva lektori nejen s divadelními zkušenostmi, ale také s výrazným sociálním citěním. Skvělé postřehy, přesné a srozumitelné. A jejich výstup? *Dokonalost.*

Propagace přehlídky

Především silnější působení přehlídky na sociálních sítích. Čísla sledovanosti a počet interakcí (lajky, komentáře, sdílení) mluví jasně. Jde o krok správným směrem. Směrem, který přehlídku otevře nejen širší divadelní komunitě, ale obecně se tím zvýší

povědomí o ní a snad přiláká nové návštěvníky. *Posun.*

Dobrá i slabší představení

A to je dobře! Vidět i méně podařené kusy je přece také přínosné. Každé divadlo posouvá naše myšlení a přístup nejen k vlastní tvorbě. Na Půdičce bylo o čem mluvit. A nejen tam. *Rovnováha.*

Organizační tým

Pořád úsměv na rtech, energie a nasazení. I ve tři ráno, několik dní v kuse. Nevím, jak to děláte, ale děláte to skvěle. *Děkuji.*

Vítání

Mám rád vítání souborů. Mix tradice, hudby, tance, několika proslovů, a především to mezigenerační setkání. *Spojení.*

(Roz)Loučení

Když je vítání, musí být i loučení. A právě tam vidím jedno výrazné mínus. Loučení se soubory беру jako oslavu tvorby. Součástí je po dlouhá léta vy-

stoupení Stanislava Mareše, prezidenta Vobskočáku, který souborům předává symbolické dary. Potud v pořádku. Co už mi v pořádku nepříjde, jsou výzvy ženám z daných souborů k polibkům „pusu na pus“. S rádoby vtipným komentářem nebo sexistickými narážkami a něčím, co se minimálně v mých očích blíží nátlaku. Domnívám se, že takové chování je nepatřičné. Zvláště vůči ženám, které dotyčného neznají a vidí ho poprvé v životě. Z jejich řeči těla je patrné, že jsou v rozpacích a ve značném nekomfortu. Z daného momentu je pak jen těžké uniknout. Stejně pocity sdílí další přímí i nepřímí účastníci. Být svědkem nekomfortu druhých také není příjemné. Osobně si myslím, že minimálně tato konkrétní situace by stála za zvážení a otevřenou diskuzi.

Krakonošův divadelní podzim má totiž natolik silného ducha, že se obejde bez gest, která jsou nepatřičná. *Howgh.*

Tomáš Čivrný

Letos už naposled

Poslední vítání 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu se odehrálo před divadelní budovou v pátek. Naposledy tu letos zatančili jak vysočtí Vrabčáci, tak roprachtická Poupata. Naposledy řekl z divadelního balkonu patron přehlídky Krakonoš svou vítací řeč roku 2025. A na schodech stáli ti nejlepší interpreti monologů a dialogů z národní přehlídky ve Velké Bystřici a soubor Divadlo Stodola.

Svatka Hejralová prohlásila, že už je starší unavená paní, a tak si pořídila na pomoc klon. Ale moc se to prý nepovedlo. Klon zůstal mladý. Obě pak přivítá-

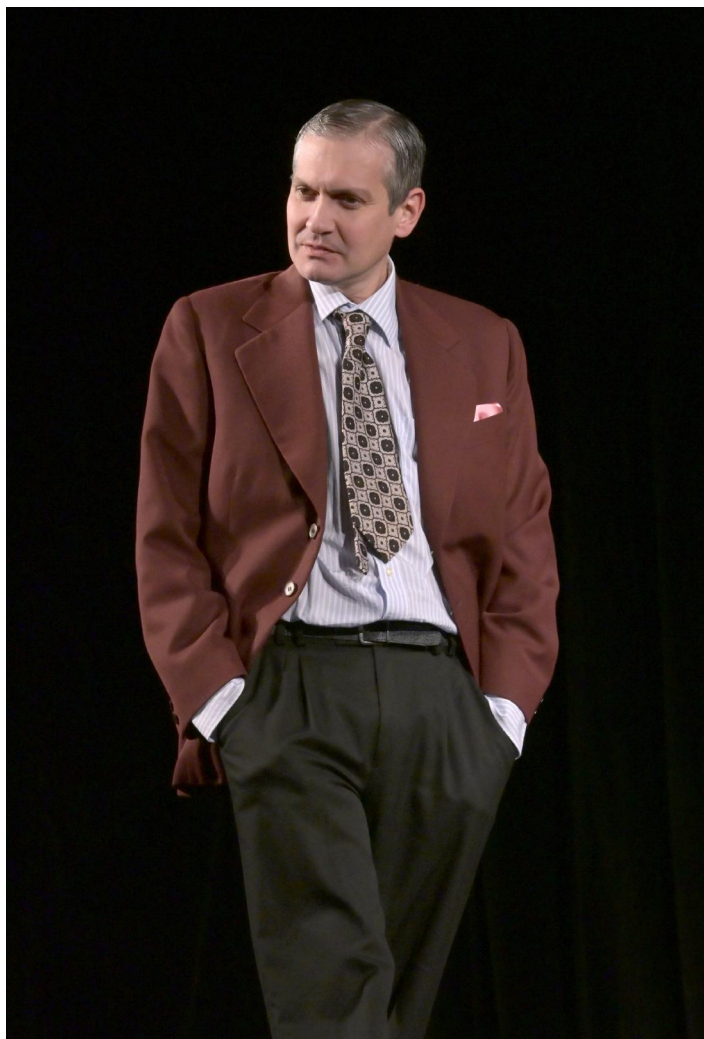
ly další hosty přehlídky, jimiž byli jak interpreti monologů a dialogů ze soutěže Pohárek SČDO ve Velké Bystřici, tak poslední soutěžní soubor, jimiž je Divadlo Stodola. A v tomto momentě začal trochu problém.

„Stodola totiž poprvé na KDP přijela z Jiřikovic, pak se postavila v Sivicích, odkud do Vysokého přijela třikrát. A tentokrát přijela Stodola z Blažovic,“ vysvětlovala přemísťování sídla souboru, který včera večer na vysokém jevišti odehrál hru Přemysla Růta Sen, Svatka.

Zástupce Divadla Sívce konstatoval, že je vlastně tak trochu jedno, odkud přijeli, stále je to jižní Morava. Jediným přáním souboru bylo, aby diváci neusnuli dřív, než hra *Sen* začne. A k lepšímu trávení, či jako úplatek, dovezli moravský burčák, klobásky a domácí sýry. Tak snad jste si užili všeho – pití, dobrot i divadla.

(jn)

Defilé pohárku SČDO

Ze zákulisí Krakonošova divadelního podzimu

Divadelní přehlídky, včetně té vysocké, mají jedno specifikum – ony vlastně nezačínají a nekončí. Ano, jsou ohraničené konkrétním termínem, ale ve chvíli, kdy jeden ročník začíná, tak už se trochu pomýšlí na ten následující. Jedním důležitým důvodem jsou vyhlášené dotační tituly Ministerstva kultury ČR.

Letos byl termín podání žádostí do 30. září, poté se prodloužil do 3. října. V okamžiku, kdy vrcholí přípravy, odemyká se divadlo Krakonoš, už je dávno známý termín přehlídky v roce 2026. A nejen termín, ale i rozsah akce a rozpočet. Kdo má zkušenosti s pořádáním čehokoli, tak ví, že mnohdy je to věštění z křišťálové koule. Na druhou stranu uskučených 56 ročníků dává jistý základ pro pojmenování a vyčíslení celého Krakonošova týdenního divadelního dění.

Posledním přehlídkovým rituálem bývá nedělní úklid a večerní zhášení světel. Na oko se může zdát, že pak divadlo utichne a probudí se opět za rok. Velký omyl. Letos divadlo neutichne, protože hned 25. října se koná slavnostní připomínka sta let od okamžiku, kdy byla divadelní budova otevřena poprvé.

A z pohledu vyhodnocení a vyúčtování přehlídky se celý kolos teprve rozjede. Na odpočinek skutečně není čas, protože na přelomu listopadu a prosince musí Svaz českých divadelních ochotníků zveřejnit propozice přehlídky na příští rok. Oblastní kola probíhají od března do června, v roce 2026 bude jedna přehlídka navíc. Po rekonstrukci kulturního domu se chtějí do systému opět zapojit Trhové Sviny.

Snad se v oblastech takzvaně urodí a na KDP 2026 se dostanou zajímavé a poutavé inscenace, které umí pobavit i dojmout. Vyhlásit termín je jedna věc a přeskočit z jednoho ročníku do druhého je věc druhá. Už někdo pomyslel, kdo ze slavných osobností přijede na nedělní besedu? Bude se moci opět uskutečnit Defilé Pohárku SČDO? Bude zá-

jem o KDP mladým? Jakou výstavu dáme na půdičku a na co pozveme diváky do muzea?

Mnoho otázek a málo odpovědí. Užívejte si, milí diváci a návštěvníci, poslední okamžiky 56. přehlídky KDP, protože než se otočíme, přijedeme zas, to už na přehlídku s pořadovým číslem 57. a ta se bude konat v termínu 9. až 17. října. (fry)

Štívadlo bylo letos skoupé

ŠTÍTINA (bez účasti na KDP)

I Štívadlo bylo jednou z přehlídek, kam jsem se z časových důvodů nedostala. Ale vše si můžete přečíst ve zpravodaji *Slunečník* na webu SČDO (scdo.cz), anebo přímo na stránkách Šamu Štítina (samu.cz).

Vzhledem k tomu, že tentokrát Štívadlo s nominacemi i doporučeními šetřilo (odborná porota ve složení Tomáš Hradil, Pavel Dorazil a Hynek Nekuža) a žádný soubor z této přehlídky na Krakonošův divadelní podzim 2025 nepostoupil, přináším jen stručný přehled soutěžních představení:

DS DIVOCH Vřesina (Sébastien Thierry: *Kdo je pan Šmíd*), DS DIVOCH Vřesina (Pam Valentine: *Mezi nebem a zemí*), DS Grunt Smolkov (Divadlo Crepacy a Luděk Balák: *Horníci kompleť*), DS Amatéři na útěku, Těrlicko (Petr Tomšů: *Slavíci z Madridu*), DS ZŠ gen. H. Píky Štítina (Lumír

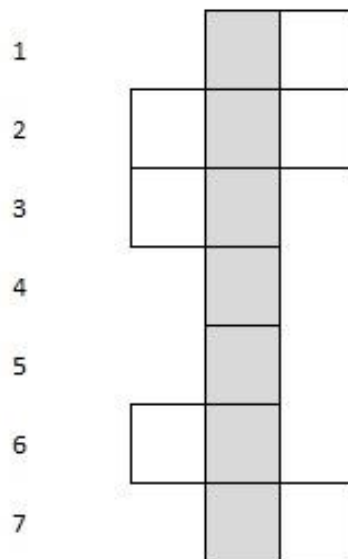
Kubátko: *Dva tovaryši* + Lukáš Vlček: *Roman a Jolana*)

Věřím, že příští rok bude Štívadlo opět „nabušené“ skvělými tituly a lektorský sbor si bude muset lámat hlavu, jak z té přemíry úžasných představení vybrat jen to jediné k přímému postupu do Vysokého nad Jizerou! (vk)

- 1 MPZ Bulharska
- 2 Chemická značka barya
- 3 Chemická značka cínu
- 4 Římsky 500
- 5 Chemická značka jódu
- 6 MPZ Litvy
- 7 Chemická značka zlata

aktuální výsledek hlasování diváků pátek 10. 10.,
Divadlo Stodola Sívce, P. Rut, Sen - 77,24

Národní institut pro kulturu
Czech Cultural Institute

**DČAD slaví
20 let vzniku
novým vizuálem!**

Již brzy!

D databáze
českého
amatérského
divadla

Z dobového tisku

Poslední letošní pohled do historie je filozofický a zároveň symbolický. Redakce *Větrníku* vybírá článek s názvem *Předávání štafety ve Vysokém nad Jizerou*. I my sami sobě brzy předáme štafetu, padesátá šestá přehlídka se rázem stane již padesátou sedmou. Článek vyšel v časopisu *Amatérská scéna* v únoru roku 1974, autor se podepsal jako Z. K.:

Teprve, když jsem jednou pozdě večer poslouchal v restauraci V podzámčí literárně hudební a historické a současné pásmo paní Hejralové, uvědomil jsem si, že 4. národní přehlídka vesnických a zemědělských divadelních souborů má svůj vnitřní smysl, nikým nenarežirovaný. Smysl, který vyplynul a objevil se už během několika prvních dnů, rámován studeným

deštěm a sněhem po ulicích, stejně jako pocukrovanými špičkami Krkonoš ve čtvrtěčném sluníčku. Smysl všech těch snah, vši té pohody a radosti. Smysl vnitřní zákonitosti vývoje národa a divadla, oné široké a hluboké cesty, která z generace na generaci předává své touhy, představy, obavy, ale i vzdor a smysl pro hodnoty a krásu. Často si neuvědomujeme, zač vděčíme svým otcům.

A nyní to vše ve Vysokém zaznělo. Pocítili jsme to v porotě, pocítili to diváci, odezva byla i ve zpravodaji *Větrník*. Na jedné straně si podávala ruku česká klasika se současnou dramatikou sovětskou a slovenskou, na druhé straně si podávali ruce mladí se staršími v souborech, štafeta putovala i v diskusích o představeních, v besedě se zasloužilým

umělcem Karlem Paloušem, a současným ochotníkům byla předána v těch nezapomenutelných večerech s vysokým souborem v jejich loutkovém divadle, ve vzpomínkách na vznik a vývoj tohoto z nejstarších divadel u nás. (...) A tak zdá se, že divadelní štafeta předávaná z generace na generaci je u nynějších současníků v dobrých rukou a že právě Vysoké nad Jizerou to každoročně svým neopakovatelným půvabem bude důrazně připomínat.

Pomyslná štafeta KDP se teď na chvíli dostane do oblastí a regionů, aby se od března do června uskutečnily postupové přehlídky, které budou opět doporučovat a nominovat program na KDP v roce 2026.

(fry)

Větrník, zpravodaj 56. ročníku Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídky venkovských divadelních souborů. Vydává Občanské sdružení Větrov.

Redakce Jana Fričová, Lukáš Frydrych, kresby Petr Kolínský, technické zpracování Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, korektury Magda Králová. Tisk povolen MK ČR E 22952.